

ČERNÁ NOHA

SIHASAPA BRNO

9.

ČERVEN
1999

TÁBOR

POD
POKLIČ
KOU

HISTORIE

SEDM
DIVŮ
SVĚTA

TAJENKA

BURG
BILL

VLAJKA

VÝPRAVY

POVÍDKA

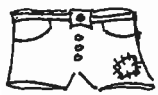
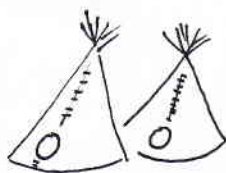
MEDVÍDEK

TOM 9925

TÁBOR 1999 SE BLÍŽÍ

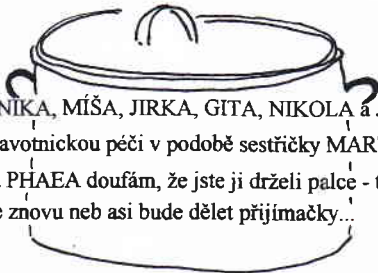
SEZNAM VĚCÍ NA TÁBOR

- KROJ - zelená košile, kratšase - ke kroji jednobarevné, pevnější boty
spacák (vločka do spacáku) - věci na spaní - ledviňák - karimatka (+ případně molitan na postel, deka)
ešus - lžiči - hrnek - zavírací nůž - stará utěrka
uzlák - šátek - 5 míčků - 1.5 l láhev na vodu - KPZ - baťůžek na OV1
psací potřeby (pastelky) - trháč - dopisní papír
pláštěnka - holinky - plavky(nafukovací kolo) - pokrývka hlavy - sportovní obuv
osobní léky - hygienické potřeby - ručník
spodní prádlo - ponožky - trička - tepláky - svetr - větrovka - plátěný pytlík na špinavé prádlo
baterka + náhradní žárovka
zdravotní průkaz - průkaz pojišťovny - jakýkoliv doklad s fotkou, datem narození či r. č.
kapesné NE příliš vysoké - NEBRAT !!! cenné věci
Věci v závorce jsou doporučené.

POD POKLIČKOU

- poprvé s námi letos vyrazí MONIKA, MÍŠA, JIRKA, GITA, NIKOLA a JOŽIN
- letos budeme mít odbornou zdravotnickou péči v podobě sestřičky MARTINY
- tak nedávno nám odmaturovala PHAEA doufám, že jste ji drželi palce - tablo má (měla?) na České vedle zmrzliny u Telecomu, a držte ji palce znovu neb asi bude dělet přijímačky...

NAŠE TÁBORY

- 1992 - Tábor prvního týpí
- 1993 - Tábor dlouhých dešťů
- 1994 - Tábor žvlů
- 1995 - Tábor zlatokopů
- 1996 - Tábor dlouhého putování
- 1997 - Tábor nepokořených
- 1998 - Tábor hledání ztraceného světa

LODĚ - VELIKONOCE - 4.4. 1999

Aby pro budoucnost zůstaly zachovány výsledky letošního závodu a mohli jsme poměřovat svém úspěchy.

1. RYCHLÁ STŘELA - Puric

- 2. HRUNGAR - Roan
- 3. LUISIANA - Art
- 4. POTÁPKA - Wayca
- 5. BLUDNÝ HOLANĎAN - Baghi
ŽRALOK - Taninša
- 6. POTÁPKA - Datel
THE JANÍK - Chite
- 7. 3M - Sonpi
- 8. PES PEBADY - Monika
- 9. BÁRA - Markéta
- 10. NO COMENT - Alvi

"SEDM DIVŮ SVĚTA"

CELOROČNÍ HRA

Za sedm divů světa považujeme díla, která svou technickou nebo uměleckou jedinečností budila obdiv starověku. Sedm významných staveb poprvé seřadil a označil za divy jistý Filón Byzantský. Sám nikdy ani jeden z divů neviděl a psal tedy jen o tom, co znal z druhé ruky.

Visuté zahrady Semiramidy

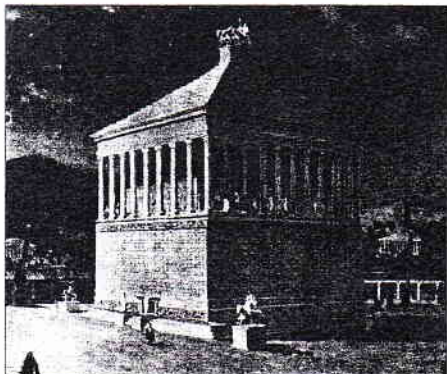
Zahrady ležely mezi řekami Euphrat a Tigris v Babylonii (dnešní Irák). Vznášely se na čtyřech pilířích táhnoucích se do stran. Jižní pevnost nesla terasy s palmovým hájem a sadem cypřišů. Uprostřed byl altánek pokrytý modrými, oranžovými, bílými a zelenošedými kachliky.

Maják na ostrově Faru

Maják stál v dnešní egyptské Alexandrii. Podle starověkého historika Josefa Flavia měl 180 metrů. Stavba měla čtvercový půdorys, jehož strany měřily 180-190 metrů. Na základně pravděpodobně stál velký jednopatrový palác se čtyřmi věžemi na každém rohu. Z jeho středu vystupovala široká, asi 70

až 80 metrů vysoká čtverhranná věž, která se postupně zužovala. Na věži se tyčila další užší věž zakončená plošinou, na níž stála okrouhlá sloupová síň otevřená na všechny strany. V této místnosti se zapalovala v noci hranice dříví.

Mauzoleum v Halikarnassu

Jádro základu stavby, která stávala v dnešním jihozápadním Turecku, tvořil masivní kvádr z nepálených cihel, jenž byl obložen mramorem. Podstavec měl obdélníkový půdorys s rozměry 19x42x11 metrů. Podle maximálních údajů měl 66x77x30 metrů. Na podstavci stál náhrobní chrám obklopený 36 iónskými sloupy, které nesly stěchu v podobě čtyřřadvaceti-stupňové pyramidy. Na jejím vrcholu byla plošina se sousedním vlcádů Maussóla a Artemidy. Celková výška stavby byla 46 metrů.

Egyptské pyramidy

Pyramidy je asi sedmdesát. Dříve jich bylo víc - některé podlehy zuby času, jiné se propadly do moře pouštního pisku. Vypínají se na skalnaté pevnině, která odděluje údolí Nilu od pouště. Jsou seřazeny v délce pětadesáti kilometrů od egyptské metropole Káhiry k Fajjúmu.

Artemidin chrám v Efesu

Chrám byl 110 metrů dlouhý a 55 metrů široký, lemovaný po všech stranách dvouřadým sloupovým, uprostřed kterého stála vlastní svatyně. Dvakrát osm sloupů dosahujících výšky 18 metrů zdobilo jeho průčelí, dvakrát osm se jich skrývalo vzadu, dvakrát dvacet jich bylo po stranách. Svatyně byla třídílná: osm sloupů neslo přední dvoranu, osmnáct hlavní síň (cellu) a čtyři zadní místnost, poslední sloup stál za sochou bohyně v celle. V chrámu, jehož zbytky leží nedaleko turecké Smyrny, bylo celkem 127 mramorových sloupů.

Rhodský kolos

Kolos tyčící se na řeckém ostrově Rhodos měl podobu volně stojící mužské postavy. Stál na podstavci z běloskvoucího mramoru, do něhož byly kvůli stabilitě zapuštěny dolní části chodidel. Ve vzpažené ruce měla prý socha pochodně, která se dala zapálit, takže kolos sloužil i jako denní a noční maják. Stavitel Charés zhotovil podle

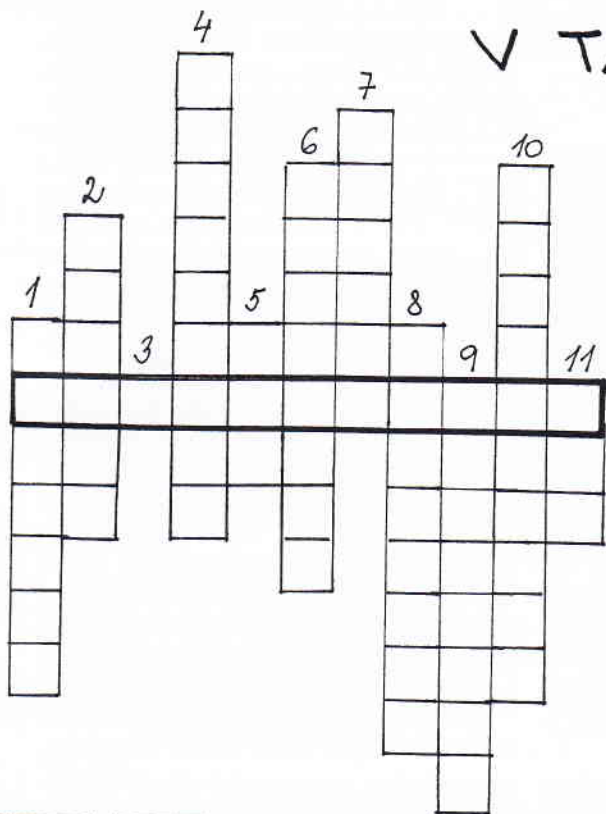
dobových údajů sedmdesát loktů vysokou sochu celkem z 500 talentů mědi a 300 talentů železa, čili zhruba ze 30 tun kovu.

Feidiův Zeus v Olympii

Feidiův Zeus byl umístěn v samém srdci Řecka, v Olympii. Socha byla vysoká 12 a půl metru - podle nejnižších odhadů měla být podstavec devět metrů. Diovo roucho a vlasy byly ze zlata, nepokryté části těla ze slonoviny. Trun byl vyroben z cedrového dřeva a byl vykládan ebenem a drahokamy. Zeus seděl ve svém chrámu na truně s vysokým opěradlem a ve vlasech měl olivový věnec. Přes levé rameno měl přehozený zlatý plášť posázený palmovými lističky.

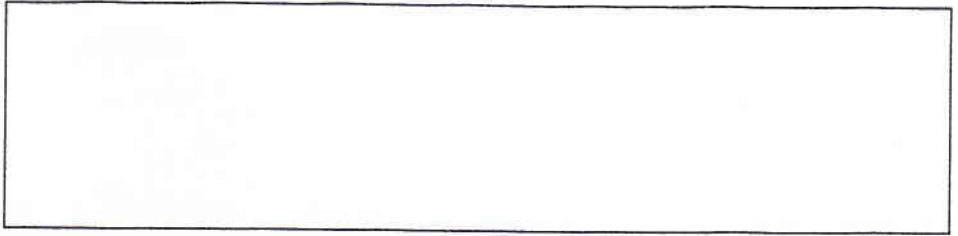

KDO SE SKRÝVÁ V TAJENCE ?

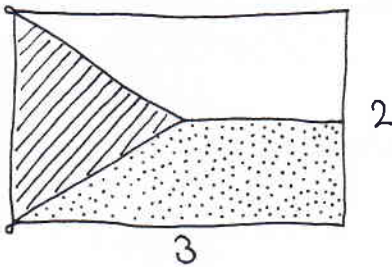

1. PLOCHA SPOJKA
2. KOMPAS
3. ●●—
4. ♁
5. SVĚTOVÁ STRANA
6. JEHLIČNATÝ STROM
7. ♀
8. ULICE S KLUBOVNOU
9. MĚSÍC KONÁNÍ TÁBORA
10. ŽLUTÁ KVĚTINA
11. ČERNÝ PTÁK

Vlajka je symbol státu. Státní vlajka České republiky se skládá ze spodního pruhu červeného a horního pruhu bílého, mezi něž je vsunut modrý klín. Velikost je daná poměrem šířky a délky 2 : 3 a klín sahá do poloviny délky. Pokud nejsou dodrženy předepsané rozměry jedná se o prapor.

VYVĚŠOVÁNÍ Státní vlajka se zásadně vyvěšuje tak, aby měla možnost vlát. Proto se připevňuje pomocí lanka ke stožáru nebo žerdi. Vlajka se nesmí dotknout země. Při vztyčování i spouštění se stojí v pozoru. Při státním smutku se vlajka nejdříve vytáhne až na vrchol stožáru a pak se pomalu spouští do poloviny. Večer při snímání se opět vytáhne k vrcholu a odtamtud se teprve spustí.

CHYBY PŘI VYVĚŠOVÁNÍ :

Bývají časté a působí nepěkně a urážlivě. A jaké to jsou ?
1. Špatně umístěné barvy. 2. Vlajkové lanko je příliš dlouhé. 3. Na stejném stožáru klubové vlajky. 4. Vlajka je svázaná. 5. Není vytažena až k vrcholu stožáru. 6. Stožár má nahoře zbytečné zakončení.

Vztyčování vlajky u nás na táborech má svá daná pravidla. Děje se tak vždy při nástupu, kde jsou všichni v oddílovém kroji. Při vztyčování vlajky se vlajka upevní na stožárové lanko a rychle se vytáhne nahoru. Doprovází ji při tom tato písnička zpívaná všemi :

**VÍTEJ SLUNCE ZÁŘ LÍBEZNOU, LÍBEZNOU,
VÍTEJ SLUNCE ZÁŘ LÍBEZNOU, LÍBEZNOU,
VÍTEJ SLUNCE ZÁŘ, SLUNCI NASTAV SVOJI TVÁŘ,
SVOJI TVÁŘ, TVÁŘ SVOJI ROZJÁSANO.**

Při vztyčování se stojí v pozoru. Vlajka se spouští při večerním nástupu. Spouštění je pomalé a zpíváme při tom tuto písničku :

**ZAPAD DEN, SLUNKA SVIT
VYMIZEL Z ÚDOLÍ, Z TEMEN HOR,
ODPOČÍŇ, KAŽDÝ KDOS,
BOŽÍ TVOR**

Tábor se zahajuje a zakončuje slavnostním nástupem. Při zahájení tábora se při vztyčování vlajky zpívá Česká státní hymna. Při zakončení tábora se hymna zpívá při spouštění vlajky.

Putování 99

Letos budou kroky našeho putování směřovat na místa, která leží až za hranicí našeho království. Nejsou sice příliš daleko, ale přece jen se budeme muset připravit na setkání s neznámými kraji, plnými hvozdů, zvláštních bytostí a hlavně horských výšin.

Hory budou náš domov po 5 (nebo 6 – v případě zdržení s medvědy, lesními pavouky či smečkami rysů) červencových dní. Během této doby projdeme napříč celý národní park Malá Fatra.

Vyrazíme za rozbřesku 21. července z brněnského nádraží. S sebou si kromě obvyklých věcí bereme i jídlo na 3 dny. Po tuto dobu nenavštívíme žádné lidské sídlo, kde bychom si mohli doplnit zásoby. Pamatujte na to, abyste si nabalili jen to, co bude nutné. Nadmořská výška,

ve které se budeme pohybovat, málokdy klesne pod 1000 metrů, často bude výš než je naše Sněžka. Do této výšky se budeme muset nějak dostat a už to tak vypadá, že jinak než pěšky to nepůjde. Čím lehčí budete mít batoh, tím veseleji se vám bude cestovat.

Naše trasa bude začínat v Párnici, vesnici na východ od Žiliny. První den vystoupáme do hor, zdoláme přitom nemalý výškový rozdíl a v jednom sedle se opevníme na noc.

Druhý den se vydáme do skalních měst na Malém a Velkém Rozsutci. Čekají nás tam tajemná zákoutí vystlaná koberci z neznámých rostlin, mohutné skalní útesy a neobyčejné rozhledy do členitého kraje.

Dál budeme pokračovat stále po hřebeni a na Velkém Kriváni dosáhneme výšky 1708 m n. m. Budeme míjet samoty, salaše, prodírat se stády ovcí, procházet horskou kosodřevinou a kochat se výhledy na vrcholech se jmény jako Pekelník, Strateneč a Hromové.

Čtvrtého dne opouštíme hřeben a sestupujeme do rušných civilizovaných končin obce Strečno. Zastavíme se na Starém hradě, zřícenině strážící zákrut mohutného toku Váhu. Záhy poté navštívíme hrad Strečno – národní kulturní památku ze 14. století. Vyjdeme z národního parku a budeme pokračovat na jih směrem k Martinu.

Poslední noc strávíme na zalesněném vrcholku Dlhé lúky. Ráno sejdeme dolinou do Vrútek nebo Martina a nějakým příznivým vlakem se odebereme zpět do Brna.

Roan

VÝPRAVY 1998 - 99

• 12.-13.9. OV2' - Dalesická přehrada - z Vilémovic po červené, hrad Holoubek, Hartvíkovic, noc - Panské louky, nejkratší cestou do Náměště n. Oslavou na vlak. Pořád přišlo. - Art, Baghi, Roan, Sonpi, Taninša, Jirka, Vojta kronika - Art

• 26.-27.10. OV2' - Chata u Mušky - na schůzce dostali zprávu pomoci které, vytvořili dvojce a ty dorazili na určené místo (Obřanský hrad, pomník I. Olbrachta), tady vznikla čtveřice, nejstaršímu na 1h. zavázali oči a vyrazili na Hornek, odtud jsme všichni společně šli na chatu, Horákovský hrad-Art, Baghi, Roan, Wayca, Sonpi, Taninša, Alvi, Jirka, Dan, Vojta kronika - Baghi

• 11.10. OVI' - Draci - Palačák / pouštění draků - Art, Baghi, Puric, Wayca, Alvi, Chite kronika - Puric

• 30.10. - 1.11. OV3' - Hartvíkovic pátek - podél Oslavky na autobus u Sedlce rozcestí, sobota - Wilsonova skála, zřícenina Holoubek-Roan, Puric, Wayca, Taninša, Sonpi, Chite, Jirka, Dan, Vojta-kronika - Puric, Wayca

• 14.11. DVI' - Rudice - propadání, jeskyně, větrný mlýn, Klostermanova studánka, azimut na Lichtenštejnský pam., na jesk. Vaječník, jesk. Nad Švýcárou, Adamov-Art, Puric, Sonpi, Alvi, Chite kronika - Sonpi

PRVNÍ VÝPRAVA NOVÁČKŮ - Česká, Babi lom, Ořešín - Baghi, Jirka, Miša, Monika, Nikola, Gita kronika - Baghi

• 28. - 29.11. OV2' - Boskovice - pěšky ze Skalice n. Svitavou k Boskovickému hradu, Westernové městečko, Židovské ghetto - Baghi, Roan, Puric, Alvi, Chite, Jirka, Vojta, Dan, Monika, Nikola, Gita kronika

• 5.12. OVI' - Brno - otázková hra po Brně, Černé skříňky - Art, Puric, Roan, Wayca, Vojta, Dan kronika - Vojta

• 19. - 20.12. OV2' - Chata u Mušky - Vánoční výprava - z Obřan přes Hády, Šumberovu díru, Hornek Art, Baghi, Roan, Puric, Wayca, Sonpi, Alvi, Chite, Dan, Vojta, Gita kronika - Dan

• 17.1.1999 OVI' - Nový hrad u Adamova - Vranov - Kateřinka - Nový hrad - Adamov Art, Puric, Wayca, Alvi, Chite, Monika, Jirka, Michal kronika - Art

• 30. - 31.1.1999 OV2' - Deblín-Dolní Loučky - - Tišnov Art, Baghi, Puric, Chite, Gita, Monika, Nikola, Lucka, Michal kronika - Art

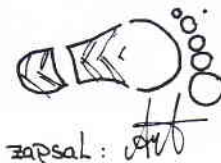
• 6. - 7.3.1999' - Veverská Bítýška - Hradčany - VB - Brno Art, Baghi, Puric, Monika, Miša kronika - Art

• 2. - 4.4.1999' - Žďárec - Říkonín - Žďárec - údolím Loučky NOC VENKU Velikonoce Art, Baghi, Datel, Roan, Puric, Wayca, Sonpi, Taninša, Alvi, Chite, Markéta, Monika - kronika Chite Alvi

• 24. - 25.4.1999' - Chata u Mušky - Ochoz - jeskyně Netopýrka, Pekárna, Švédův stůl Art, Baghi, Miša, Monika, Nikola, Gita - kronika Art

• 8.5.1999 OVI' - Naučná stezka u Soběšic Art, Baghi, Puric, Wayca, Taninša, Alvi, Chite, Miša, Josef, David - kronika - Taninša

• 22. - 23.5.1999 OVI' - Střítež - štítová Art, Baghi, Puric, Roan, Wayca, Chite, Dan, Vojta, Markéta, Nikola, Miša, Josef,

zapsal: Art

Kanadský prales tiše šuměl a z omarné vůně borovic mě stále pobolivala hlava. Končilo jaro. S nastávajícím létem přicházelo teplé slunečné počasí a s ním metla zdejšího kraje, mračna komárů. Ale v místě, kde jsem pobýval, našťastí nebyli. Bylo zde chladnější a neustále vůl mírný větřík.

Byl jsem již téměř dva týdny v malém loveckém srubu ve střední Kanadě nad šedesátou třetí rovnooběžkou, u Jezera sněžného ptáka. Zcela sám, český skaut, sto padesát mil od nejbližšího souseda.

Pomalu jsem si zvykal na tu obrovskou tíž samoty v nesmírných, až děsivých, pro mě dosud nepředstavitelných dálkách této velké země. Dosyta jsem vychutnával tu krásu a velebnost panenské přírody a cítil se dobře mezi novými přáteli, kanadskou pěnkavou počínaje a medvědem a losem konče.

Dozrál čas, aby už konečně začal psát svůj deník. Posadil jsem se mezi dva obrovské kmeny borovic ke stolku, který někdo přede mnou postavil z osekáných kmínků. Do škrví napadalo jehličí a vítr nanesl trochu prachu s jakýmsi semínkem. Vyrosla z něho útlá rostlinka s modrým kvítkem, podobná zvonečku. Jako by mi divočina uchystala tuto pozornost na přivítanou. Budu tady mít na svém stole opravdovou květinu, ne utrženou, ani zasaženou, ale dárek samotné přírody. Bylo příjemné k takovému stolku usednout. Otevřel jsem deník a začal psát.

„Na stanoviště jsme dorazili před dvěma týdny, krátce po polední. Pluli jsme tři dny kánoí po řece, která na mapě ještě nemá jméno. Jen Indiáni jí pojmenovali poeticky a libozvučné, jak je jejich zvykem, Řeka bílých břiz.

Můj mlčenlivý průvodce, poloindiánský lovec Gaspard Gagnon, za celé tři dny promluvil sotva několik slov. Když mi předal srub, zamručel něco na rozloučenou a odplul.“

Takový byl úvod do mého deníku. Dál jsem se toho dne už nedostal. Co si za mnou neshmále zakučelo. Ohlédnu se, a překvapením mi vypadá tužka z ruky. Medvěd!k

Asi tříměsíční medvěd na mě udiveně zíralo dvěma velkými kukadly. Vyskočil jsem

Medvěd

LEOPOLD SEKERA

a běžel do srubu pro pušku. Kde je medvěd, bývá medvědice a ta je v době, kdy má mláďe, vždy nebezpečná.

Zatarasil jsem dveře závorou a čekal u okna, co se bude dít. Medvěd si zatím lehl, přikrčilo se k zemi a třásl se strachy. Byl jsem pro ně velký, neznámý tvor a nevěděl, zda jsem přítel nebo nepřítel.

Mélo malý špičatý čumáček a bílou skvrnu na hrudi, znamení černých medvěďů. Dívalo se na mě důvěřivě a zároveň prosebně, abych mu neublížil.

Když se dlouho nic nedělo, usoudil jsem, že se medvěd zatoulal a teď neví kudy kam. Dodal jsem si odvahy, vystoupil ze srubu s puškou v ruce a stále se obezřetně rozhlížel.

Medvěd se ještě víc přikrčil k zemi a tiše kňučel. Pohladil jsem ho po hlavě a pošimral pod bradou. Ten malý chlapík

denzovaného mléka, trochu ho zředil vodou a položil plechovou misku medvěďeti k čumáčku. Vstrčilo do vabné tekutiny jazyček a olízlo se. Sladké mléko mu tak zachutnalo, že v mžiku byla miska prázdná. Medvěd se ještě dlouho slastně olízvalo. Asi mu kondenzované mléko chutnalo ještě víc než mateřské. Stále očichávalo prázdnou misku, která mu přinesla chvíli sladké rozkoše.

Jeho strach tím pádem opadl. Hned jsem měl kamaráda — skákalo kolem mne jako chlupatý míč, lezlo mi na klín a všemi medvěďími způsoby mi projevovalo svou náklonnost. Jen já jsem trnul v obavách, že se medvědice co chvíli objeví. Když ale stále nepřicházela, usoudil jsem, že se něco muselo stát. Nebylo přece obvyklé, aby medvědice, ještě příliš malé, bylo tak dlouho samo.

dovnitř. Pak byl náramně spokojený, hned bez dlouhých okolků se zabydlel, dokonce tak, že si vyskočil na mé lůžko, zavrtal se do pokrývek a spokojeně usnul.

Druhý den jsem se rozhodoval, co s ním. Bylo už téměř jisté, že medvědice nějakým způsobem zahynula, a medvěd je osiřelý. Kdybych si je ponechal, měl bych veselého společníka, ale nebylo to možné. Mladé bylo ještě příliš malé, aby mohlo žít jen o mase, a mléka jsem měl jen několik plechovek, které by ten malý nenasyta za den dva snadno spotřeboval, a co pak?

Jak se rozhodnout? Slyšel jsem od lovců, že medvědice, pokud mají mláďata, přijmou někdy i osiřelý medvěd. Musel jsem se o to pokusit.

Za jezerem byla vysoká hora a její svah porostlý křovím, travou i porůznu stromy se podobal jakémusi parku. Tam jsem občas vidával medvědice s mláďaty. Rozhodl jsem se, že tam medvěd dovedu. Snad se pokus povede.

Obešli jsme rameno jezera. Medvěd za mnou běžel jako pesik a skotáčil, jak to jen mláďata dovedou. Když jsem dorazil na místo, trochu jsem se zarazil. Byly tam tři medvědice s několika mláďaty. Jedna se vyhřívala na slunci, druhá vyhrabávala cosi ze země a třetí odvalovala kameny a hledala brouky nebo mravence. Byly klidné, mírné, každá si hleděla svého.

Jejich medvěďata, tak jak to dělávají děti, se seběhla do houfu, honila se, zapasila a padala přes sebe v jednom chumlu. Medvědicí se chvíli honili kolem padlého stromu, lezli po něm, navzájem se shazovali. Prostě skotáčili a rošťáčili jako diví. Mohl jsem na té podívané oči nechat.

A co můj medvěd? Když viděl tu hru na honěnou, hned se rozběhl a zapojil se do hry, jako by tam odjakživa patřil. Ten nedvěčnick, ani se ve mnou nerozloučil.

Chvilku jsem pozoroval, co tomu řeknou medvědice, ale ty se jen občas ohlédly, aby zjistily, zda si mláďata hrají. Tiše jsem se vytratil.

Když jsem je v příštích dnech vidal stále pospolu, byl jsem rád, že všechno dobře dopadlo a medvěd našel novou rodinu.

mi začal červeným jazyčkem olízovat ruku a pak sice s dávkou strachu, ale přece jen se připlazil blíž ke mně. Neustále jsem se rozhlížel kolem, ale po medvědicí ani památky. Co s tebou, méďo, máš asi hlad a máma šikde, říkám si, tak pojď, dám ti něco na zub.

Otevřel jsem plechovku kon-

Blížila se noc, a s ní i otázka, co s medvědkem. Když ho vezmu do srubu a medvědice se přece jen objeví, rozmetá mi střechu nad hlavou na trásky. Nechal jsem tedy medvědice venku, ale to jsem tomu dal. Ten malý čipera ztropil takový rámus a spustil takový jekot, že chtěl nechtěl jsem ho muselazit